

МАРТИН ЯКУБ

# МЕРТВІ МОДЕЛІ

ДЕТЕКТИВНИЙ РОМАН

Київ  
«Смолоскип»  
2019

УДК 821.161.2'06-312.4  
Я49

Новоспечений приватний детектив без ліцензії, колишній АТОвець Макс Гедзь отримує перше замовлення — знайти зниклу фотомодель, подругу київського мажора. Здається, це справа на кілька днів — детектив майже впевнений, що дівчина просто заховалася від свого нав'язливого кавалера. Проте Гедзь навіть не підозрює, у що він вв'язався: хтось починає полювати на моделей...

*Дякуємо за допомогу в підготовці видання  
редакторкам оригіналу — Олені Тищук і Валентині Пасічній.*

ISBN 978-966-1676-31-1 (Серія)  
ISBN 978-617-7173-99-0

Мартин Якуб © текст, 2019  
Дмитро Аксьонов © дизайнер  
обкладинки, 2019  
Дарина Шегда © дизайнер  
обкладинки, 2019  
Олександр Жадан © фото, 2019  
Смолоскип © видання, 2019

## I

Цигарка тліла в попільничці. Дим завісою стояв у салоні, але водій не відчиняв тонованих вікон бехи. Авто повзло зі швидкістю сорок кілометрів на годину і гальмувало перед кожною зупинкою. Рушало, коли починала рух жовта маршрутка № 478.

Поки машина стояла, водій брав до рук телефон і гортав фотографії в інстаграмі. На кожній із них була зображена красива молода брюнетка. Ось вона в чорній сукні з неприпустимо глибоким вирізом тримає келих мартіні й усміхається як коняка; на іншій — із двома хвостиками на голові, як у школярки, тримає в руках паскудну маленьку шавку; далі — у пафосній позі сидить на носі п'ятсоткубової моторної яхти чи стоїть біля блискучого «Ягуара». Під кожною з фотографій тисячі лайків і сотні коментарів.

Була майже одинадцята вечора, і Ната повертала-ся з роботи останньою маршруткою. Як дурепа, вона простояла в «Будда-барі» вісім годин за стендом L'Oréal Professionnel, пропонуючи пробники київській еліті. Увесь день на ногах, ще й довелося вислуховувати зверхні репліки від світських левиць і залізаних мажорів.

Ната потерла втомлені ноги, які вже вкрилися сиротами від холоду. На ній була простенька чорна сукня, що не сягала колін. І якщо вдень було тепло, то тепер вона жалкувала, що не послухалася матері й не взяла з собою джинси й светр.

На цих рекламних акціях гроші платили мізерні — за день чотириста гривень, але й ті ще не виплатили. Ірма Василівна сказала, що клієнт перерахує їх лише наступного тижня. Хотілося послати під три чорти і її, і клієнта, але роботу втрачати не хотілося.

Наті так кортіло вирватися з цієї довбанної маршрутки, з клятої Троещини, зі злиднів, у яких жила її родина. Вона все ще не втрачала надії, що саме модельна кар'єра і стане її трампліном у краще життя.

А доки краще життя було лише у мріях, дівчина імітувала його в інстаграмі. От і зараз обробляла фотографію для інсти. Щоправда, це було не так просто, бо якийсь п'яний чоловік час від часу навалювався на неї своїм перегаром. Проте встати не було варіантом, ще хтось облапає у штовханині, в останню маршрутку набилося купа людей.

Фотографію, яку розглядала Ната, для неї відзняв знайомий фотограф. У студії стояла декорація літака. Усе виглядало майже як справжнє: два старенькі крісла бізнес-класу, ілюмінатори, вітальний келих шампанського.

На фото Ната лежала, вкрита картатим пледом, з маскою для сну на обличчі. На столику поруч — паспорт, з нього стирчав корінець авіаквитка. Ната задоволено всміхнулася, їй сподобалося, що з цього вийшло.

Вона завантажила фотку з підписом: «Хто вгадає, куди я зараз лечу?».

Маршрутку струснуло, чоловігa не втримався на ногах й гепнувся прямо на Натині голі коліна.

Дівчина зойкнула й почала його штовхати, та це було те саме, що штовхати труп.

Хлопець, який стояв поруч, побачив її муки й стягнув чоловіка з Нати.

— Стій і тримайся за поручень, а то викину з маршрутки, — сказав хлопець. — Ти мене пойняв?

П'яничка щось пробурмотів у відповідь, проте з усіх сил намагався триматися.

У Нати задзвонив телефон — старенький Samsung Note, хоча майже в кожному інстаграмному дописі в неї засвітився останній айфон. Що ж, власне, це також був лише знімальний реквізит.

На екрані висвітилося «Мама».

— Алло, мамусю, привіт, — сказала Ната.

— Привіт, сонечко. Як все пройшло? — спитала мама.

— Ой мама, краще не питай, — зітхнула Ната. — Дуже стомилася.

— Коли це скінчиться? — спитала мама.

— Мам, не починай, будь ласочка, — сказала Ната.

— Ти скоро? — запитала мама. — Ми з татом хвилюємося.

— Так, хвилин десять-п'ятнадцять. Буде щось перекусити? Я голодна як вовк.

— Знову не погодували! Знущання, а не робота. От якби до мене у кафе пішла! — бідкалася мама. — Я тоді ставлю борщ грітися. Зроблю салатик.

— Дякую тобі, матусю, — сказала Ната. — Люблю тебе.

— І я тебе, моя дорога. Чекаємо.

— Наступна — Марини Цветаєвої! — підвищив голос стомлений водій. Ната частенько його бачила. Він був доволі молодим, високим і не схожим на більшість потасканих київських водіїв із довколишніх сіл.

«Як розбагатію, куплю машину й найму його. Буде тільки мене возити».

Наті спало на думку, що під наступним постом в інстаграмі потрібно вставити цитату з якогось вірша Цветаєвої. Хіба дарма вона чує це ім'я двічі на день? «Хай думають, що я не тільки гарна, а й начитана».

Швиденько зауглила «Марина Цветаєва вірші».

Серед сотень пропонованих варіантів їй трапився цей:

Быть нежной, бешеной и шумной,  
Так жаждать жить!  
Очаровательной и умной,  
Прелестной быть.

«О! Ось цей просто бомба, наче справді про мене», — Ната аж очі закотила від передчуття нових улесливих коментарів. Лишилося тільки придумати якийсь романтичний образ і обрати красиву локацію. «Може, міст закоханих? Ні, треба щось статусніше. О, тераса ресторану на даху «Прем'єр палацу» якраз підійде — у нас часто там проходять івенти. Одягну те синє плаття, зіпруся на перила й задумливо дивитимусь у бік Володимирського собору».

— Марини Цветаєвої! — крикнув водій.

Ната вискочила на вулицю. На зупинці сиділа компанія молодиків напідпитку. Вони по черзі передавали один одному дволітрову пляшку пива.

— Кис-кис-кис! Куди ти так біжиш? Ходи до нас, пива вип'єм, — сказав їй услід хлопець п'яним басом. Решта зареготала.

Ната вдала, що не почула, і швидко перебігла на протилежний бік вулиці.

«Коли це все скінчиться? Я варта кращого».

По спині забігали мурахи.

«Хоч би ці гопники не пішли за мною».

Ната озирнулася й полегшено зітхнула, бо хлопці залишилися на зупинці. До її будинку було зовсім недалеко, але можна було ще зрізати через школу. Вона ходила цією дорогою, відколи себе пам'ятала.

«Треба було попросити тата мене зустріти», — подумала Ната.

Раптом щось заскреготіло у неї за спиною. Перехопило подих. Ната озирнулася — це був якийсь дядько на іржавому велосипеді. Він проїхав повз і навіть не подивився у її бік. На рамі велосипеда лежав великий чорний пакет. Ната одразу намалювала собі в голові кілька жахливих припущень про те, що там усередині. Вона притисла дерматинову сумочку Gucci до грудей і пришвидшилася.

Майже пробігла повз гуртожиток Києво-Могилянської академії. «Лиш вона-а-а, лиш вона-а-а, сидітиме сама-а», — на балконі третього поверху виднілися силуети студентів, які співали під гітару.

До дому було вже рукою сягнути.

«Фух, і сьогодні пронесло», — подумала Ната.

Біля під'їзду ні душі. Ната вже дістала з сумочки зв'язку ключів, на яких висів магнітний брелок.

— Ната! — почула вона у себе за спиною.

Дівчина швидко озирнулася, але за мить її плечі розслаблено опустилися.

— Ой, що ти... — здивувалася Ната.

Щось вкусило її за шию. Різкий біль пронизав усе тіло. Ната схопилася за місце укусу. В очах потемніло. Вона випустила ключі, вони гучно брязнули об асфальт. За ними «брязнула» і Ната. Темний силует затулив собою тьмяне світло ліхтаря. Хтось підняв ключі й схилився над її обличчям.

— Мамочко, — пробелькотіла Ната перед тим, як потонути в темряві.